

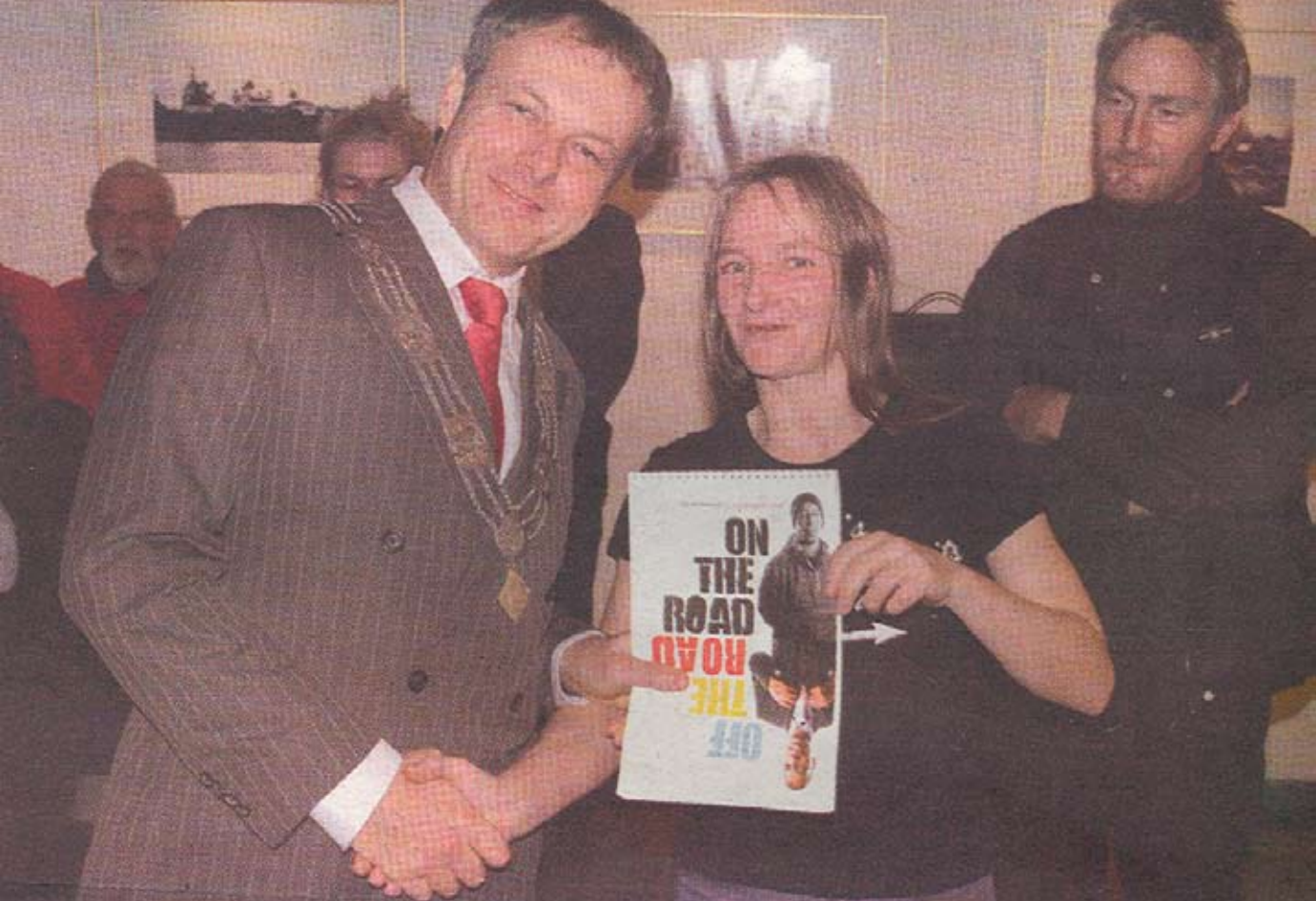

123

**NÁ DE KALENDER
VAN DE BINNENVEST**

57294
1 2 3

fotografie ❶ ❷ Ronald Han, 2007

fotografie ❸ Victor van Gorp, www.photofusion.nl, 2009

tekst Jos van Duinen

redactie: Went Werkt, Eric Went | Pico Communicatie, Caroline Velema

ontwerp hakijk, Jan Kleingeld

drukwerk Groen Leiden

uitgave stichting De Binnenvest, mei 2009

NÁ DE KALENDER VAN DE BINNENVEST

Twee jaar geleden portretteerde de Leidse Fotograaf Ronald Han op schitterende wijze twaalf cliënten van stichting De Binnenvest, de Leidse organisatie voor dak- en thuislozen. Twaalf mensen, die allemaal hun eigen reden hadden om hulp te vragen aan De Binnenvest. Zijn project leidde tot de kalender die De Binnenvest in 2008 verspreidde; *Off the road, on the road*. Ronald portretteerde de cliënten zowel in hun eigen kleding, als op glamourachtige wijze met de bedoeling om aan te tonen dat het hele gewone mensen zijn. De dak- en thuislozen ontvingen enthousiaste reacties op de kalender. De Binnenvest krijgt steeds vaker dezelfde vraag gesteld; Hoe gaat het nú met de cliënten?

Mij werd begin dit jaar gevraagd deze groep mensen te interviewen en te vragen hoe het ze vergaat, en wat daar allemaal aan vooraf ging. Toen ik 'ja' zei wist ik eigenlijk niet waar ik aan begon. Het voelde vooral als een uitdaging. Wat toen kwam, was vaak met geen pen te beschrijven. Toch heb ik het geprobeerd. Negen mensen wilden meewerken. En ik heb negen mensen leren kennen. Ze hebben me wakker geschud.

Het had mij ook kunnen gebeuren. Het kan iedereen gebeuren. Veelal overmand door brute pech werden deze mensen gedwongen tot keuzes die ze niet konden maken. En dan gaat het mis. Zoals Iwan in dit boekje zegt: "Als je veel vervelende dingen meemaakt wil je graag lachen." Aan dat lachen blijkt vaak een hoog prijskaartje te hangen. Zo hoog soms dat dit tot thuis- of dakloosheid leidt. En dan die drugs. Het is de keiharde realiteit waar ze uit willen stappen. Negen verschillende mensen. Met hun eigen dromen, capaciteiten en trots. Met hun vermogen om tevreden te zijn. Een vermogen, waar velen jaloers op kunnen zijn.

Negen verschillende verhalen. Ik heb het niet geschreven, maar opgeschreven. De verhalen bestaan vrijwel geheel uit citaten. Het zijn hun verhalen, niet de mijne. Ik ben blij dat ik ze ken, en wil u graag uitnodigen de verhalen te lezen en om eens wat vaker een praatje te maken met een dakloze. Er valt veel van ze te leren.

Jos van Duinen

Als Mega al geruime tijd in Nederland is, voetbalt hij bijna dagelijks in het Van der Werfpark. Iedereen kent hem daar. Hij kan erg goed voetballen. Mensen komen speciaal naar hem kijken. Hij is begaan met het lot van daklozen die daar ook vertoeven. Soms biedt hij ze een slaappleaats en meer aan. Niet iedereen blijkt te vertrouwen. De ellende begint. Torenhoge telefoonrekeningen stromen binnen. De schulden lopen enorm op. Hij kan zijn huur niet meer betalen en raakt zelf dakloos.

“Ik ben net vrij, heb pas weer anderhalve maand vast gezeten. Nog steeds vanwege de schulden die ik vroeger gemaakt heb. Ik heb geen idee hoe hoog die schulden nog zijn. Het is hard om te zitten omdat anderen me gebruiken hebben. Maar ik blijf rustig.

Toen ik zeventien was ben ik gevluht voor de oorlog in mijn land, Eritrea. Alleen. Ik werd opgevangen door landgenoten die in Leiden woonden. Hier ben ik altijd gebleven. Leiden is een mooie overzichtelijke stad met aardige mensen. Alles is met de fiets te doen. Jammer dat ik nu geen fiets meer heb. Ik ben snel Nederlands gaan leren en als metaalwerker en magazijnmedewerker aan de slag gegaan. Zo kon ik mijn huur betalen.

Acht jaar geleden ben ik terug naar Eritrea gegaan om mijn familie te bezoeken. Mijn vader bood me werk aan. Dat wilde ik niet. Ik voel me thuis in

Nederland, in Leiden. Hier ben ik volwassen geworden. Toen ik terug in Nederland was kreeg ik vrij snel te horen dat mijn vader was overleden. Toen kwam alles tegelijk en werd ik op straat gezet.

De Binnenvest heeft me altijd goed geholpen. Nog steeds. Goeie mensen daar. Jammer is alleen dat er in het nieuwe gebouw, in Nieuwe Energie, geen kookgelegenheid is. In het vorige Slaaphuis was dat wel zo. Ik vind het leuk om zelf eten te maken. Nu eet ik buitenshuis. Patat, Chinees, Kebab. Dat is duurder. Ik weet niet of ze er een keuken gaan maken. Ik hoop het. Eentje met een koelkast waar je eten in kunt zetten en uit kunt halen.

Ik deel mijn kamer in het nieuwe Slaaphuis met iemand anders. Ik weet niet hoe hij heet, maar hij is rustig. Een goeie man. Dat is belangrijk voor mij, want ik kan niet goed tegen drukke mensen. In Nieuwe Energie wordt vaak ruzie gemaakt en geschreeuwd. Ik snap niet waarom dat nodig is.

Ik functioneer nog niet goed in groepen. Ik heb het druk met mezelf, en tijd en rust nodig om na te denken. Overdag ga ik wandelen en denken. Soms hoor ik stemmen in mijn hoofd die er niet zijn. Daarom wil ik niet in het Sociaal Pension slapen. Dat is veel te druk voor mij. Veel moeilijke mensen daar die niet gezond bezig zijn. Hoe meer alleen, hoe beter voor mij. Ik heb er van geleerd dat ze me vroeger gebruikt hebben. Ik heb er geen spijt van. Ik heb geleerd om met het harde leven op straat om te gaan.”

AGNES (55)

Agnes opent in 2003 een kledingboetiek op de Maarsmansteeg in Leiden. De winkel lijkt lekker te lopen. Totdat er na twee jaar een huurachterstand ontstaat. De verhuurder heeft geen geduld. En ook de Belastingdienst blijkt op veel geld te wachten. Haar zaak gaat failliet. Haar eigen huis komt onder de hamer. Na veel omzwervingen klopt ze bij De Binnenvest aan. “Ik zat er helemaal doorheen en was kapot.”

“Ik werkte de ene week in de winkel en de andere week als verpleegkundige in de nachtdienst. Dan stond mijn dochter in de winkel. Op deze manier kon ik mijzelf en mijn twee kinderen onderhouden. Ineens ontving ik een brief waarin stond dat ik binnen vier weken mijn winkel uit moest. Meneer had geen tijd en schakelde grote jongens in. Ze maken je gewoon klein. Ik voelde me gebroken. Ze veilden mijn huis. De schulden hingen als een steen om mijn nek. Ik kreeg een burnout.

Op zo’n moment is de hulpverlening slecht. Je weet niet waar je aan moet kloppen. In eerste instantie kwam ik bij burgerraadslieden terecht, bij iemand die de weg niet wist. Pas na lang zoeken ben ik bij De Binnenvest terecht gekomen. Het systeem van de hulpverlening zit niet goed in elkaar. Dat is hard, want juist in je kwetsbare periode ben je daar afhankelijk van. Eenmaal bij De Binnenvest kreeg ik een goede maatschappelijk werkster. Die kreeg heel veel van mij op haar bordje. En ze heeft mij alles gegeven wat ik vroeg.

Ik was een jaar lang van de wereld, heb een heel jaar lang niet gevoeld. 2005 heb ik niet meegemaakt. Daarna is de klap keihard aangekomen. Ik had toen het geluk dat ik vrij snel een huurwoning vond. Daar woon ik nu nog steeds. Ik heb drie jaar in een schuldsaneringsregeling gezeten. Door het trage systeem kwam ik hier pas in 2006 in terecht. Ik heb me altijd aan alle regels gehouden, en verwacht volgende week een brief van de rechter dat het klaar is. Momenteel houd ik 37 euro per maand over. Daar doe ik het mee. Ik weet precies wat er waar in de aanbieding is. Het is de tering naar de nering zetten als ik er uit wil komen. Ik heb mijn kinderen voor het grootste deel alleen groot gebracht. Ik vind het een grote eer om moeder te zijn. Mijn zoon is pas uit huis gegaan, mijn dochter was dat al, dus ik heb geen directe verantwoordelijkheden meer.

Ik sta elke donderdag in de Weggeefwinkel, en wil veel van mijn tijd besteden aan beeldhouwen. Vroeger heb ik de kunstacademie gedaan. Momenteel exposeer ik in galerie Olof Art op de Volmolengracht. Daar staan beelden die ik van speksteen heb gemaakt. Ik werk dan vanuit mijn onderbewuste. Het heeft iets weg van Afrikaanse kunst, zegt men. Ik heb veel enthousiaste reacties gekregen, maar nog niets verkocht. Ik geniet er van. Ik doe veel dingen en vind mijn weg wel. En ik ben nog lang niet uitgeblust.”

EVELINE (39)

Eveline gebruikt in haar jongere jaren wel eens partydrugs. Ze krijgt een relatie met een drugsverslaafde. En ook andere mannen vinden dat ze het recht hebben om samen met haar te gebruiken. Ze doet mee, anders ontstaan er fikse ruzies. Ze komt in een neerwaartse spiraal terecht, raakt haar baan als productiemedewerkster kwijt en raakt zelf verslaafd. Ze is 34 jaar als haar ouders overlijden. Kort daarvoor heeft ze de relatie met haar partner en de drugs verbroken. Ze realiseert zich dat ze voortaan zelfstandig is. Haar moeder belooft ze aan het graf nooit meer terug te vallen in drugsgebruik. “En dat gaat lukken. Ik laat mama zich niet omdraaien in haar graf.”

“Het gaat redelijk met me, ondanks dat ik op straat leef. En dat komt vooral door mijn hond Sara. Zij geeft mij het vertrouwen en de kracht om alles zelf te doen. Door haar ben ik zelfstandig afgekickt. Zonder haar zou ik mijn verslaving weer hebben opgepakt. Dan had ik alles best gevonden. Tijdje gebruiken, tijdje detentie, het had me niets kunnen schelen. Sara vertrouwt me. Ze snapt alles. En als het minder gaat kijkt ze me aan. *Vrouwetje wat is er toch met je.*

En krijg ik weer energie om verder te gaan.

Vorig jaar hadden we een woning in Katwijk, dat lukt niet meer. Naar Leiden kunnen we niet meer terug. Ze weten niet wat ze met me aan moeten. Ik ben een ‘tussen wal en schip geval’. Klagen helpt niet, ik doe alles gewoon zelf.

Dan blijf ik sterk. Ik heb een hekel aan mensen die zich afhankelijk opstellen, dus doe ik dat zelf ook niet. We hopen op een eigen woning in Den Haag. En als ik daar een dak heb, kan ik eindelijk eens de tijd nemen om alles eens rustig te verwerken. Dat lukt niet zonder rustig vaarwater. Daarna wil ik gaan werken. Liefst een kantoorbauw.

De eerste stap naar een normaal leven heb ik al gezet; ik ben sinds een jaar van de veelplegersbijstand af. Vroeger heb ik vaak gestolen. Alleen in grote winkels waarvan ik zeker wist dat ze genoeg geld hadden. Ik heb nooit de kleintjes gepakt. Van mijn moeder heb ik ook nooit iets gestolen. Gelukkig had ik mijn grenzen. Sterker nog, als ze me geld gaf om eten te kopen, zette ik er een kruisje op zodat ik zeker wist dat ik dat geld alleen in de supermarkt gebruikte en er geen drugs voor kocht. Een rottijd was dat. Weer zo'n dag. Weer achter die rotdrugs aan. Weer achter geld aan. Ik weet nog goed dat mijn moeder me aankeek en zei: 'Meisje, jij hebt hulp nodig hè?'. 'Ja mam', zei ik. Vanavond gaan Sara en ik weer in Alphen slapen. Samen met Andre, mijn vriend. Daar hebben we een openbare wc gevonden met een föhn. Ik leg mijn schoen dan tegen de hendel, waardoor de föhn aan blijft staan en het als het koud is warm wordt. Groot is het niet, maar we redden ons daar prima met ons drietjes.”

DAVID (33)

Als David 28 jaar is woont hij samen. Hij raakt af en aan werkloos waardoor hij zijn rekeningen niet meer kan betalen. De schulden lopen op, hij raakt zijn huis kwijt en zijn relatie loopt op de klippen. Hij raakt dakloos. Drank en drugs komen in zijn leven. Andere daklozen wijzen hem op het bestaan van De Binnenvest. Via De Binnenvest krijgt hij een kamer in Oegstgeest. Dat gaat niet goed; hij wordt uit zijn kamer gezet.. Met zijn spullen bivakkeert hij in een inderhaast aangeschaft tweedehands autootje.

“Ik vond het toen erg leuk om aan die Binnenvestkalender mee te werken. Het gaf me een mooi beeld van mezelf, een soort profielschets. Een oom van me belde me op, hij was helemaal verbaasd toen hij mij ineens op de kalender zag die op zijn werk hing.

Na die kalender is het eigenlijk wel goed met me gegaan. Ik heb nu een huisje hier in Leiden en een baan. Tijd om het allemaal even aan te kijken. Ik eet nog steeds een keer per week in de Schuilplaats. Met drank en drugs ben ik gestopt. Ik werd er ziek van. Ik heb er nu geen behoefte meer aan, en geen interesse meer in.

Via De Zijl Bedrijven heb ik een baan in een chocoladefabriek gekregen. Ik werk hier 36 uur per week. Productiewerk, soms wat eentonig, maar ik ben er wel trots op. Twee jaar werk ik daar nu. De tijd gaat er snel. Ik verdien hier

netto 1100 euro per maand mee. Het minimuminkomen. Daar betaal ik de huur van mijn woning van.

Als er iets is wat ik vroeger anders had moeten doen, dan is dat mezelf een betere motivatie geven voor de arbeidsmarkt. Die heb ik nu trouwens wel. Ik ben uiteindelijk goed terecht gekomen. Deels heb ik dat aan mezelf te danken, deels heb ik geluk gehad. Geluk omdat ik de juiste mensen en instanties ben tegengekomen die me verder hielpen. Via de Crisisopvang, de Veegploeg, het Sociaal Pension, de Nachtopvang. Nu heb ik een eigen huisje. Dat huisje, mijn plekkie, is me dierbaar. Net als mijn baan en mijn inkomen.

Toen ik dakloos was heb ik veel geleerd. Ik kon me dat nooit echt voorstellen, het leven van een dakloze. Ik vond altijd alles heel gewoon en normaal. Het hebben van een kamer of een huis was heel vanzelfsprekend voor me. Nu besef ik dat dit helemaal niet zo gewoon is. Ik waardeer dit soort dingen nu. Toen ik in mijn autootje woonde zocht ik 's avonds net buiten het centrum een plek om te parkeren. Daar sliep ik dan in de auto. Ik heb waardebeseft leren kennen. En het leven, daar moet je zelf wat van maken.”

123

RENÉ (46)

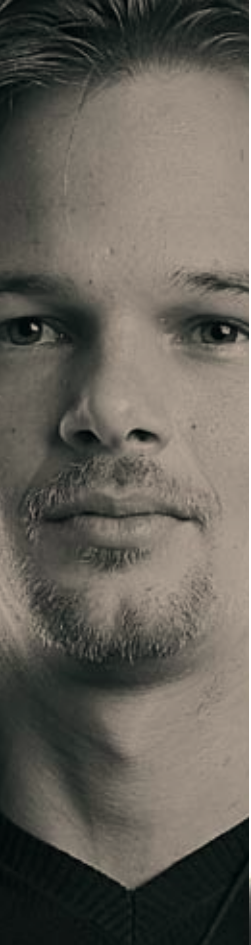
René is geboren en getogen in Leiden. Hij is 12 jaar als zijn moeder overlijdt. Zijn vader is er nooit. "Ik raakte van het pad af en ging stelen. Mezelf afreageren. Ik had geen zin om te leren. Je denkt op die leeftijd dat je alles weet. Maar als het puntje bij paaltje komt weet je niks. Ik was een kind." Een paar jaar later ging hij voor de eerste keer de gevangenis in.

"Ik heb net weer een paar maanden gezeten. Waarom doet er niet toe. Ik ben eigenlijk net vrij. In de gevangenis verlangde ik er naar om weer naar buiten te mogen. Nu ben ik vrij, en ben ik nog slechter af. Dat is tegenstrijdig, dat weet ik. Ik ben geschorst voor zes maanden. Een half jaar mag ik niet meer naar binnen bij de opvang. Ook niet om naar de wc te gaan. Ik heb fouten gemaakt, daar kom ik voor uit. Maar dit is toch niet normaal in een land als Nederland. Ze dwingen je om buiten te poepen. Ik mag nergens naar binnen. Zes maanden lang. Ze helpen iedereen, behalve de echte daklozen. En ze krijgen altijd gelijk. Als je eens iets terug zegt of doet, word je geschorst. Sinds de verhuizing van De Binnenvest is het alleen maar erger geworden. Vroeger had je de Zaak, de Bakkerij en het Slaaphuis. Als je op de ene plek geschorst werd, kon je op een van de andere plekken terecht. Maar nu zit alles bij elkaar en kun je als je geschorst wordt nergens meer terecht. En zonder plek kan ik niet normaal leven.

Vorig jaar verkocht ik straatkranten op de Haarlemmerstraat bij de Hema. Zoiets lukt me niet meer zonder een kamer. Ik ben al bijna een jaar bezig om een kamer te krijgen. Het lukt me gewoon niet. Anderen lukt het wel. Mij niet. Ik heb van alles geprobeerd. Ik weet niet waarom het me niet lukt. Ik weet het niet. Ik wou dat ik het wist. Ik slaap nu op straat.

Toen ik de straatkrant verkocht ging het beter. Niemand mocht bij de Hema staan, behalve ik. Het ging me voor de wind daar. Die krant maakte me vrij. Ik maakte veel praatjes met mensen en ze vonden het leuk. En ik kwam er niet weg voor ik wat te eten had gekregen van meneer Bloem, de bedrijfsleider daar. Een lieve man is dat.

Op straat kan ik niet nuchter blijven. Op straat raak je alles kwijt. Daar is drank. Drugs. Die helpen je naar de klote. Ik wil niet gek worden. Maar op straat word je gek. Ik leef al jaren op straat. Je moet voor jezelf opkomen, je leert brutaal te zijn. Ze vinden dat ik een grote bek heb. Ik ben brutaal, maar ik heb wel manieren. De ellende waarin ik zit is me door mijn eigen schuld overkomen. Als ik iets over zou mogen doen, dan mijn hele leven. Want zoals het nu is, geniet ik nergens van. Het is één grote ramp."

IWAN (28)

Tien jaar geleden is zijn vader gestorven. Na zijn dood volgt een periode van verkeerde keuzes. Keuzes waar hij liever niet meer over spreekt en die tot drugsgebruik en schulden hebben geleid. Ondertussen gaat Iwan door met zijn werk als kok. Uiteindelijk trekt hij bij zijn moeder in Noordwijkerhout in. Als zijn moeder ongeneeslijk ziek wordt, begeleidt hij haar. Ze sterft. Iwan komt in een identiteitscrisis terecht.

Iwan huurt een woning in Lisse. Met tuin. “Toen mijn moeder stierf liep ik tegen mezelf op. Ik moest veel dingen zelf doen die ik niet kon. Of niet kende. Ik was nog niet zo ver. Ik had veel te veel meegemaakt. Bovendien woonde mijn schizofrene broer een paar deuren verderop. Dat maakte het niet makkelijker. Als je veel vervelende dingen meemaakt wil je graag lachen. Daarom ging ik feesten geven, drugs gebruiken, noem maar op. Dat kostte veel geld. Ik kreeg schulden. Op een gegeven moment had ik geen plek meer en kwam ik in het Slaaphuis terecht. Ze wisten dat ik van de drugs af wilde, en door een goed woordje kon ik in het Crisiscentrum terecht.

Daar mocht ik eindelijk door mijn knieën zakken. Wat was dat een verademing. Ik kreeg een kamer en een persoonlijk begeleider. Ik leerde daar om weer voor mezelf op te komen. Ze boden me een kans door opname in Parnassia. Ze hebben daar veel goede dingen voor me gedaan. En telkens als ik wegzakte gaven ze me het zetje dat ik nodig had.

Ze hebben me ook geholpen met deze woning door garant te staan voor de betaling van de huur. Ik zit sinds kort in een schuldsaneringstraject. Dat gaat drie jaar duren. Ik houd momenteel veertig euro per week over voor levensonderhoud. Dat is dus vaak macaroni.

Maar als ik wakker word ruik ik het strand. Ik geniet hier. In mijn tuintje groeien frambozen, bessen en kersen. Heerlijk. De buurt eet mee. Er wonen vrienden in de buurt. En ik heb een goede band met mijn buurman. We komen regelmatig bij elkaar om een bakkie te doen en op elkaars gedrag te reflecteren. Ik woon hier nu anderhalf jaar. En elke dag word ik blijer. Ik werk nu niet en zit in een GGZ-traject. Dat gaat goed. Ik heb mezelf het laatste jaar beter leren kennen en ben rustiger geworden. Ik werk aan mijn toekomstdroom. Bij voorkeur dit jaar nog wil ik een hbo-opleiding tot docent Engels gaan doen. En daarna een universitaire studie Japans volgen. Uiteindelijk wil ik docent Engels in Japan worden. Momenteel leer ik mezelf de Japanse taal. Verder schrijf ik nog steeds mijn eigen liedjes en speel ik veel gitaar. Ik hou van muziek.

Regelmatig heb ik me afgevraagd waarom het allemaal zo gelopen is. Maar uiteindelijk heeft het me gevormd tot wie ik ben. En wie ik ben, daar ben ik blij mee.”

DAPHNE (23)

Daphne is 17 jaar als ze in de handen van een loverboy valt. Na anderhalf jaar weet ze te vluchten. Ze komt in een Blijf-van-mijn-Lijfhuis terecht. Hij weet haar echter weer te vinden. Opnieuw vlucht ze voor hem. Deze keer naar het Blijf-van-mijn-Lijfhuis in Leiden. Daar wordt ze uitgeplaatst omdat ze zich niet aan de regels houdt. Ze ontmoet een andere man. Weer wordt ze misbruikt. Daphne gaat bij hem weg en belandt op straat. Ze vindt hulp bij het Slaaphuis en bij Parnassia.

Anderhalf jaar geleden is Daphnes zoontje Djayden geboren. “Een schattig en vrolijk mannetje. In hem zie ik veel van mezelf terug. Met de vader heb ik geen contact meer. Ik doe alles alleen. En dat lukt goed, ook al ben ik arbeidsongeschikt en heb ik weinig inkomen.

Ik heb veel, het meeste, geleerd in de vijf maanden dat ik op straat leefde. Bijvoorbeeld dat geld niet belangrijk is. Maar ik heb daar vooral geleerd om weer met mensen om te gaan. Ik leefde met daklozen. Ondanks al hun verschillende problemen zijn het vaak hele lieve mensen met een klein hartje. Daar leer je te vertrouwen.

Dat vertrouwen in mensen was mij volledig afgepakt door de loverboy. Ik was er ingetrapt. Ik was jong, het huis al uit, mijn moeder was alcoholist en mijn vader erg labiel. Dan sta je alleen, en weet je niet welke keuzes de juiste zijn. Ik zocht het avontuur en wist niet dat hij me achter de ramen wilde hebben.

Die wereld is een afschuwelijke.

Het moederschap heeft me mijn zelfvertrouwen terug gegeven. Van binnen was ik altijd al een verstandig meisje, maar sinds ik moeder ben durf ik mijn verstand ook te uiten, te gebruiken. Ik durf weer te gaan leven. Ik heb een kind en mezelf om voor te zorgen. Ik ben altijd zorgzaam geweest. Alleen zorgde ik vroeger voor de slechte mensen. Nu voor de goede. Dat deed ik op straat ook. Ik verkocht straatkranten en kocht dan eten voor de hele groep. ‘Daar komt moeder Daphne weer’, riepen ze dan. Ze hadden hun bord al op schoot. Ik had bij De Binnenvest mijn levensverhaal op tafel gelegd en kreeg een hele goede maatschappelijk werkster. Ik had binnen vier maanden een eigen woning. Ze helpen me nog steeds om mijn financiële situatie op orde te krijgen. Ik had veel schulden overgehouden uit de tijd dat het fout ging. Die zijn inmiddels wat overzichtelijker.

Ondanks wat ik allemaal heb meegemaakt, hou ik van het leven. Uit negatieve ervaringen probeer ik positieve energie te putten. Ik zie het leven als een geschenk van God. Hoe ik die God precies moet plaats en weet ik niet, maar ik merk dat ik er door mijn hele leven heen telkens op terug val. Ik heb het geluk dat ik een kind heb gekregen. Anders was het misschien weer fout gegaan. Mijn kind wordt een echte man die normaal met vrouwen omgaat. Daar ga ik voor zorgen.”

ROSA (45) HENK (40)

In 2003 overlijdt Rosa's vriend aan de gevolgen van suikerziekte. Haar zestienjarige dochter is dan zwanger. Ze begeleidt haar dochter gedurende de zwangerschap en bij de verzorging van de baby. Tegelijkertijd zit ze midden in een rouwproces. Ze komt in wat ze zelf 'een zwart gat' noemt terecht. Een jaar nadat ze oma is geworden raakt ze dakloos. Nog een jaar later leert ze Henk kennen. Hij is op jonge leeftijd zijn ouders verloren en krijgt dan een relatie met een vijftien jaar oudere buurvrouw. Ze wonen op een boot. Dat lijkt acht jaar goed te gaan. Lijkt. Hij verliest uiteindelijk zijn boot en raakt dakloos. Na zes jaar komt hij Rosa tegen.

Henk: "Ik hou er van om op straat te leven, ik kan niet in een kamer. Buiten is voor mij één grote speeltuin. Ik geniet er van om mensen te observeren. Het inspireert me. Ik zie alles om me heen en kan daar intens van genieten. Ik ben het leven op straat gewend geraakt en heb het naar mijn zin. We hebben onze maniertjes om een beetje geld te verdienen. Met mensen praten, kalenders verkopen, dat soort dingen. Mensen herkennen Rosa en mij. Ook door die Binnenvestkalender van vorig jaar."

123

► ROSA EN HENK

Rosa: “Ja, wat wil je. Jij hebt ook zo’n markante kop. Ik heb het trouwens ook wel naar mijn zin zo hoor. Maar ik kan mijn huis en mijn spulletjes nog wel heel erg missen. Ik voel me vooral thuisloos in plaats van dakloos. Een thuis bij mijn dochter en twee kleinkinderen in de buurt, dat zou ik zo graag willen. Dat gevoel van thuis, ik mis dat. En ik zit daar nog steeds erg mee. Ik had het vijf jaar geleden toen mijn vriend stierf anders moeten aanpakken. Maar dat kon niet. Ik stond met mijn rug tegen de muur.”

Henk: “Ik ook. Hij daarboven had nooit mijn ouders bij me weg mogen halen. Dan sta je er alleen voor, en moet je het allemaal zelf doen. Ik was aan een archeologiestudie begonnen. Daarna heb ik altijd gewerkt. Zeven dagen per week, als meubelstofeerder. Ik heb de meubels van Prinses Margriet en Joris Voorhoeve nog bekleed.”

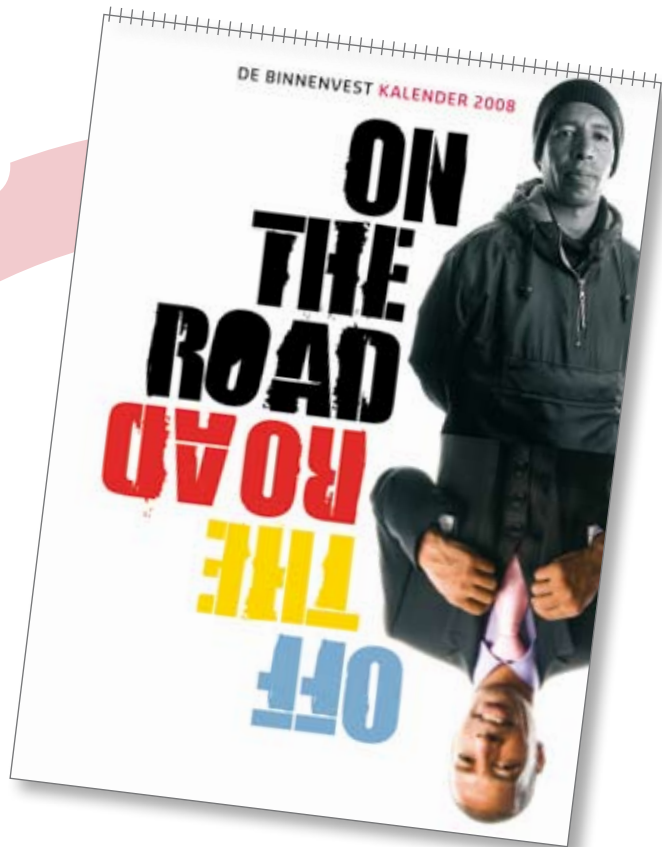
Rosa: “Ik zat in het Nederlands tafeltennisteam. Bettine Vriesekoop was mijn speelpartner. Toen ik een jaar of zestien was heb ik de sport gelaten omdat er drugs in mijn leven kwamen.”

Henk: “Maar nu hebben we elkaar. We zijn al bijna vier jaar samen. Soms hebben we mot, maar zolang het maar bij woorden blijft is dat niet erg, toch? De eerste keer dat ik haar zag dacht ik ‘Dat is een leuke meid’. Hippieachtig, daar hield ik wel van. Ik ben zelf opgegroeid in een woonwagenfamilie, en mocht dat hippiegedoe wel. Ze zat daar met die met die lange haren in de Schuilplaats, ze had altijd een petje op zodat je haar gezicht niet kon zien. Ze was afstandelijk. Ze praatte nooit.”

Rosa: “Dat kwam omdat ik net dakloos was. Ik had genoeg sores aan mijn eigen kop en wilde me terugtrekken. Vandaar dat petje. Ik zat pas net in het Slaaphuis en had geen oog voor anderen. Maar ik was blij met je, Henk.”

Henk: “Op een gegeven moment, ik zat te gebruiken, vroeg ze een trekje. Ik rook mijn kans en reageerde met ‘Daar heb je er weer zo een’, je weet wel, zoals mensen vaker reageren als een dakloze ze iets vraagt. Dat was een opening waar ze eindelijk op reageerde. Ik heb haar toen toch weten te strikken. Rosa heeft een heel lief en zorgzaam karakter. Ze is soms te goed van vertrouwen, ze moet uitkijken dat anderen niet over haar heen lopen.”

Stichting De Binnenvest
Postbus 11085 | 2301 EB Leiden
www.debinnenvest.nl

NIEMAND HOEFT AAN DE KANT TE STAAN
DE BINNENVEST MAATSCHAPPELIJKE OPVANG